

การฝึกอบรม หลักสูตร ความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศและการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐
ระหว่างวันที่ ๑๐ – ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗

วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๗

๑. บรรยายและซักถาม เรื่อง “Climate Change จากนโยบายสู่การปฏิบัติจริง”

ผู้ร่วมบรรยาย นางนิตติภา วรพันธ์ตระกูล เศรษฐกรชำนาญการพิเศษ

สำนักวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

สาระสำคัญ

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) ให้ความหมายของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ว่า “การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อันเป็นผลทางตรง หรือทางอ้อม จากกิจกรรมของมนุษย์ ที่ทำให้องค์ประกอบของบรรยากาศเปลี่ยนแปลงไปนอกเหนือจากความแปรผันตามธรรมชาติ” โดยภาพรวม ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทยนั้น ข้อมูลจากกราฟด้านล่าง จะเห็นได้ว่าอุณหภูมิสูงสุด และต่ำสุดของประเทศไทยมีอุณหภูมิสูงขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญ

ก๊าซเรือนกระจก ก๊าซเรือนกระจก และภาวะโลกร้อน

ก๊าซเรือนกระจก คือ ก๊าซที่เป็นองค์ประกอบของบรรยากาศ มีคุณสมบัติยอมให้รังสีคลื่นสั้น จากดวงอาทิตย์ผ่านทะลุมายังพื้นผิวโลกได้ แต่จะดูดกลืนรังสีคลื่นยาวช่วงอินฟราเรดที่แผ่ออกจากพื้นผิวโลก ได้แก่ คาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) มีเทน (CH₄) ไนตรัสออกไซด์ (N₂O) ก๊าซไฮโดรฟลูออโรคาร์บอน (HFCs) ก๊าซเพอร์ฟลูออโรคาร์บอน (PFCs) ก๊าซซัลเฟอร์เฮกซะฟลูออไรด์ (SF₆) ก๊าซไนโตรเจนไตรฟลูออไรด์ (NF₃)

ภาวะเรือนกระจก คือ ภาวะที่ชั้นบรรยากาศของโลกกระทำตัวเสมือนกระจกที่ยอมให้รังสีคลื่นสั้น จากดวงอาทิตย์ผ่านลงมายังพื้นผิวโลกได้ แต่จะดูดกลืนรังสีคลื่นยาวช่วงอินฟราเรดที่แผ่ออกจากผิวโลก จากนั้นก็จะคายพลังงานความร้อนให้กระจายอยู่ในบรรยากาศ จึงเปรียบเสมือนกระจกที่ปกคลุมผิวโลก ให้มีภาวะสมดุลทางอุณหภูมิ และเหมาะสมต่อสิ่งมีชีวิตบนผิวโลก

ภาวะโลกร้อน คือ สภาวะโลกร้อนเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากโลกไม่สามารถระบายความร้อน ที่ได้รับจากรังสีดวงอาทิตย์ ออกไปได้อย่างปกติ จึงทำให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงขึ้น และทำให้สภาพอากาศ ของโลกเปลี่ยนแปลงไปโดยจะส่งผลกระทบต่ออย่างกว้างขวางต่อพืช สัตว์ และมนุษย์

การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากภาคเกษตร

เกษตรกรรมมีบทบาทที่ซับซ้อนต่อการเกิดภาวะโลกร้อน โดยเป็นทั้งแหล่งปล่อยก๊าซเรือนกระจก และเป็นแหล่งสะสมคาร์บอน (carbon sink, carbon storage, carbon sequestration) กิจกรรมทางการเกษตร ที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เช่น การหมักในระบบย่อยอาหารของสัตว์ การจัดการมูลสัตว์ การเผาชีวมวล การใส่ปุ๋ย การไถพรวน การใช้ปุ๋ยยูเรีย การปล่อยไนตรัสออกไซด์ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมถึงการปลูกข้าว เป็นต้น จากข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภาคเกษตร ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ภาคการเกษตรของประเทศไทย

ได้ปล่อยก๊าซ...

ได้ปล่อยก๊าซเรือนกระจก ๕๘.๔๘๖ ล้านตัน ซึ่งการปลูกข้าวเป็นกิจกรรมการเกษตรที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากที่สุด ร้อยละ ๕๑.๒๘ รองลงมาคือ การหมักในระบบย่อยอาหารของสัตว์และการปล่อยไนตรัสออกไซด์ทางตรงจากดินเกษตร ร้อยละ ๑๗.๑๙ และ ๑๔.๙๐ ตามลำดับ

นอกจากนี้ ในงานประชุมภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ครั้งที่ ๒๖ (UN Climate Change Conference of the Parties: COP26) ประเทศไทยได้ตั้งเป้าหมายจะยกระดับการแก้ไขปัญหาภูมิอากาศอย่างเต็มที่ โดยจะบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ภายในปี ค.ศ. ๒๐๕๐ และเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero GHG Emission) ภายในปี ค.ศ. ๒๐๖๕ และหากได้รับการสนับสนุนทางการเงิน เทคโนโลยี และการเสริมสร้างขีดความสามารถจากความร่วมมือระหว่างประเทศ และกลไกได้กรอบอนุสัญญาฯ ที่เหมาะสม ประเทศไทยจะสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้ (Nationally Determined Contribution: NDC) ร้อยละ ๔๐ ภายในปี ค.ศ. ๒๐๓๐ และเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ ภายในปี ค.ศ. ๒๐๕๐

ภาคเกษตรของประเทศไทยกับการกีดกันก๊าซเรือนกระจก

ความเชื่อมโยงและกลไกการดำเนินงานการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศระดับชาติและภาคการเกษตร โดยประเทศไทยได้มีการทำงานร่วมกันระหว่างคณะกรรมการนโยบายการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ และคณะกรรมการนโยบายและแผนพัฒนาการเกษตรและสหกรณ์ เพื่อบูรณาการนโยบายและแผน สนับสนุนด้านวิชาการ ฐานข้อมูล และกฎหมาย รวมถึงประสานท่าทีเจรจาและความร่วมมือระหว่างประเทศ เป็นต้น โดยได้มีการเชื่อมโยงระหว่างเกษตรเท่าทันภูมิอากาศ (CSA) เกษตรแม่นยำและแผนปฏิบัติการด้านการเกษตร เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐ เช่น การลดก๊าซเรือนกระจกจากมาตรการภาคปศุสัตว์ตามเป้าหมาย NDC 2030 โดยการใช้ระบบผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานแสงอาทิตย์ การสร้างบ่อหมักก๊าซชีวภาพจากมูลสัตว์ และนำไปผลิตกระแสไฟฟ้า รวมถึงมีการใช้ระบบควบคุมอัตโนมัติตามอุณหภูมิและความชื้น หรือการทำนาจะใช้การลดมีเทนจากการลดระยะเวลาขังน้ำในนาข้าวด้วยการทำนาแบบเปียกสลับแห้ง ลดการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงจากการสูบน้ำ และลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ รวมถึงการลดไนตรัสออกไซด์จากการใช้ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดิน เป็นต้น

๒. บรรยายและซักถาม เรื่อง “การเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่ประสานงาน (Liaison Officer-LO)”

ผู้ร่วมบรรยาย นายกรณ์ สุวรรณาศรัย นักการทูตชำนาญการพิเศษ

นายรังสรรค์ ศรีมังกร นักการทูตชำนาญการพิเศษ

กรมพิธีการทูต กระทรวงการต่างประเทศ

สาระสำคัญ

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ประสานงาน (Liaison Officer-LO)

๑. แบบอย่างหรือธรรมเนียมที่ถือเป็นหลักเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติทางการทูต คือ งานพิธีสำเร็จลุล่วงถูกต้องเรียบร้อย สง่างาม สมเกียรติและฐานะ

๒. แนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ประสานงาน (Liaison Officer-LO)

๒.๑ เจ้าหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ LO จะมีการติดต่อสื่อสารกับฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ดี มีความเข้าใจตรงกัน จัดหาข้อมูลที่สำคัญและเป็นและเกี่ยวข้อง ตลอดจนการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการทำงานกับฝ่ายต่าง ๆ ประสานงาน อำนวยความสะดวก และติดตามแขกตลอดการเข้าร่วมการประชุม และเมื่อมีภารกิจอื่น ๆ นอกเหนือจากการเข้าร่วมการประชุม

๒.๒ การเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่ LO จำเป็นต้องมีความพร้อมทั้งด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ บุคลิกภาพ กิริยามารยาทและการแต่งกาย และที่สำคัญคือความรู้เกี่ยวกับบุคคลสำคัญที่เจ้าหน้าที่ LO จะต้องปฏิบัติหน้าที่อำนวยความสะดวกให้ตลอดการมาเยือน และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และเตรียมแผนการรับมือกับปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น

๒.๓ การเตรียมความพร้อมในการต้อนรับบุคคลสำคัญ เจ้าหน้าที่ LO ในส่วนงานต่าง ๆ จะต้องทราบกำหนดการต่าง ๆ และการประสานงานกับเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่นในการเตรียมการต่าง ๆ ดังนี้

- การเตรียมการพิธีรับและพิธีส่งตั้งแต่ที่ท่าอากาศยาน และควรไปถึงก่อนเวลาเพื่อเตรียมการหากเกิดการเปลี่ยนแปลงกำหนดการต่าง ๆ

- การเรียนรู้รูปแบบขบวนรถยนต์ของบุคคลสำคัญ การประสานงาน และแนวทางเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย

- การจัดการด้านที่พัก การประสานงานเตรียมที่พัก และการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ทั้งนี้ การเตรียมความพร้อมหรือระหว่างการทำงานอาจเกิดปัญหาที่ต้องแก้ไข ดังนั้น เจ้าหน้าที่ LO จะต้องเตรียมความพร้อมและตื่นตัวอยู่เสมอ และปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุดจนกว่าจะจบภารกิจ

วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๗

๓. บรรยายและซักถาม เรื่อง “ความมั่นคงทางอาหาร (Food Security/food loss food waste)”

ผู้ร่วมบรรยาย นายไพบูลย์ เตชะกัมพลสารกิจ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

สาระสำคัญ

ความมั่นคงทางอาหาร หมายถึง “คนทุกคนทั้งในระดับบุคคล ระดับครัวเรือน ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก สามารถเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ ความปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการ ทั้งทางกายภาพ และเศรษฐกิจที่ตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจเพื่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี” (World Food Summit, ๑๙๙๖) ซึ่งจะแบ่งออกเป็น ๔ มิติ ตามองค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ได้แก่

๑. ความมีอยู่ของอาหาร (Availability) หมายถึง การมีอาหารในปริมาณที่เพียงพอและมีคุณภาพที่เหมาะสม ทั้งจากการผลิตภายในประเทศ หรือการนำเข้า รวมถึงความช่วยเหลือด้านอาหาร

๒. การเข้าถึงอาหาร (Access) หมายถึง การเข้าถึงทรัพยากรที่เหมาะสม เพื่อการหาอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการที่เหมาะสม

๓. การใช้ประโยชน์ของอาหาร (Utilization) หมายถึง การใช้ประโยชน์จากอาหารในการบริโภค โดยมีปริมาณอาหารที่เพียงพอ มีน้ำสะอาดในการบริโภค มีสุขอนามัยและการดูแลสุขภาพที่ดีทำให้ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ เพื่อให้อยู่ในสถานภาพที่ได้รับคุณค่าทางโภชนาการที่ดีและบรรลุความต้องการทางกายภาพ

๔. การมีเสถียรภาพ (Stability) หมายถึง ประชาชนหรือครัวเรือน หรือบุคคลต้องเข้าถึงอาหารอย่างเพียงพอตลอดเวลา ไม่มีความเสี่ยงในการเข้าถึงอาหารเมื่อเกิดความขาดแคลนอย่างกะทันหัน (เช่น วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจและภูมิภาค) หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นวัฏจักร (เช่น ความไม่มั่นคงทางอาหารตามฤดูกาล) เสถียรภาพด้านอาหารเกี่ยวข้องกับมิติความมั่นคงอาหารทั้งในเรื่องของการมีและการเข้าถึงอาหาร

สถานการณ์ปัจจุบันโลกต้องเผชิญกับความท้าทายที่ส่งผลต่อความมั่นคงอาหาร ไม่ว่าจะเป็นการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ต้นทุนการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น การขยายตัวของประชากรโลก ความขัดแย้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ เป็นต้น และจากรายงาน The State of Food Security and Nutrition in the World ปี ๒๕๖๕ ขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ ให้ข้อมูลว่า ในปี ๒๕๖๔ ประชากรโลกกว่า ๘๒๘ ล้านคน อยู่ในภาวะอดอยากหิวโหย (Hunger) ๒.๓ พันล้านคน ไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ และ ๓.๑ พันล้านคน ไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ ซึ่งประเทศไทยมีจำนวนผู้ขาดสารอาหารถึง ๖.๒ ล้านคน (ร้อยละ ๘.๘) จากรายงานของ FAO โดยตัวชี้วัดที่ใช้ประเมินความมั่นคงอาหารของโลกจะเป็น ๒ ตัวชี้วัด ได้แก่

๑. ความชุกของผู้ขาดสารอาหาร (Prevalence of Undernourishment: PoU) คำนวณจากปริมาณอาหารที่มีอยู่ทั้งหมดในรูปของพลังงาน (Food Supply) ความต้องการอาหารขั้นต่ำของประชากร (Minimum Dietary Energy Requirement: MDER) และความผันแปรของการบริโภคอาหารของประชากร (Coefficient of Variation of Dietary Energy Consumption: CV) โดย FAO ได้ใช้วิธีดังกล่าวในการประเมินความมั่นคงอาหาร

๒. ดัชนีความมั่นคงอาหารโลก (Global Food Security Index: GFSI) เป็นวิธีการคำนวณของ The Economist ซึ่งคำนวณจากความสามารถในการซื้ออาหารของประชาชนโดยวัดจากรายได้ ราคาอาหาร และนโยบายของภาครัฐ (Affordability) ความมีอยู่ของอาหารในประเทศ (Availability) คุณภาพและความปลอดภัยของอาหาร (Quality and Safety) และความสามารถของประเทศในการรับมือกับภัยพิบัติ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และความยั่งยืน (Sustainability and Adaptation) โดย The Economist ได้จัดอันดับให้ประเทศไทยอยู่ที่ ๖๔ จาก ๑๑๓ ประเทศ

การขับเคลื่อนความมั่นคงอาหารของโลก

คณะกรรมการความมั่นคงโลก (CFS) ซึ่งเป็นหน่วยงานระหว่างรัฐบาล ทำหน้าที่เป็นเวทีในระบบของสหประชาชาติ (The United Nations: UN) เพื่อทบทวนและติดตามผลนโยบายที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงด้านอาหารโลก รวมถึงการผลิตและความสามารถในการเข้าถึงอาหารทั้งในทางกายภาพและเศรษฐกิจ โดยในการประชุม CFS ครั้งที่ ๕๐ ในปี ๒๕๖๕ ได้มีการหารือ และรับรองเอกสารเพื่อส่งเสริมประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑. สถานการณ์ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของโลก ปี ๒๕๖๕
๒. การสร้างเสริมพลังให้กลุ่มสตรีและเด็กผู้หญิงเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศในด้านระบบอาหารและโภชนาการ
๓. ทิศทางยุทธศาสตร์การดำเนินงานของ CFS มุ่งสู่ปี ๒๕๗๓
๔. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล
๕. การสร้างพลังให้กลุ่มเยาวชนเพื่อนำไปสู่ระบบอาหารที่ครอบคลุมและยั่งยืน
๖. การส่งเสริมการลงทุนอย่างรับผิดชอบ

มีเป้าหมาย UN Food System Summit ๒๐๒๑ ดังนี้

๑. ปรับเปลี่ยนไปสู่ระบบอาหารที่ยั่งยืนในทุกมิติ ตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการบริโภค
๒. ประชาชนสามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีโภชนาการที่ดี ได้อย่างเท่าเทียมทั่วถึง
๓. บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ในปี ๒๕๗๓

นอกจากนี้ ในปี ๒๕๖๕ ไทยในฐานะเจ้าภาพจัดการประชุมเอเปค และสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ในฐานะหน่วยงานรับผิดชอบหลักของ PPFS ได้จัดการประชุมรัฐมนตรีความมั่นคงอาหารเอเปค ครั้งที่ ๗ โดยมีรัฐมนตรี และผู้แทนความมั่นคงอาหารจาก ๒๑ เขตเศรษฐกิจสมาชิก เข้าร่วมการประชุมเพื่อร่วมกันผลักดันการดำเนินงานและส่งเสริมความมั่นคงอาหารในภูมิภาคเอเชีย - แปซิฟิก โดยได้ร่วมกันรับรองเอกสารผลลัพธ์ที่มุ่งเน้นการขับเคลื่อนความมั่นคงอาหารในภูมิภาคเอเชีย - แปซิฟิก ๒ ฉบับ ได้แก่

๑. แถลงการณ์ประธาน แสดงเจตนารมณ์และความมุ่งมั่นในการส่งเสริมความมั่นคงอาหาร
๒. แผนปฏิบัติการภายใต้แผนงานความมั่นคงอาหารมุ่งสู่ปี พ.ศ. ๒๕๗๓

กรอบแนวคิดการจัดการด้านอาหารของประเทศไทย

ในประเทศไทยได้มีพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงอาหาร ได้แก่ พระราชบัญญัติเศรษฐกิจการเกษตร พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ นอกจากนี้ยังมีการวางกรอบยุทธศาสตร์การจัดการด้านอาหารของประเทศไทยฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) โดยมีวิสัยทัศน์ให้ประเทศไทยมีความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ เป็นแหล่งอาหารที่มีคุณภาพสูง และมีคุณค่าทางโภชนาการเพื่อชาวไทยและชาวโลกอย่างยั่งยืน และมีเป้าหมาย ๖ ด้าน ดังนี้

๑. จำนวนคนขาดแคลนอาหารลดลง
๒. ปริมาณการสูญเสียและขยะอาหารลดลง
๓. ความเชื่อมั่นของผู้บริโภค ต่อคุณภาพและความปลอดภัยของอาหารเพิ่มขึ้น
๔. มูลค่าการค้าอาหารเพิ่มขึ้น
๕. จำนวนคนที่มีภาวะทุพโภชนาการลดลง
๖. มีกลไกประสานงานกลาง และบูรณาการดำเนินงาน

โดยเน้นการพัฒนาาระบบอาหารทั้งระบบตั้งแต่ฐานทรัพยากร การผลิต การกระจายสินค้า เช่น การบริหารจัดการพื้นที่เกษตร (Zoning) การเพิ่มผลผลิตและลดการสูญเสีย การสร้างความยั่งยืนให้กับทรัพยากรน้ำ และดิน และมาตรฐาน GAP เป็นต้น ส่วนการแปรรูปสินค้า จะมุ่งเน้นด้านการควบคุมคุณภาพ มาตรฐานและความปลอดภัย นอกจากนี้ ด้านการบริการและการบริโภคซึ่งเป็นปลายทางของห่วงโซ่ระบบ จะมุ่งเน้นไปที่การศึกษาความต้องการของผู้บริโภค และพัฒนาองค์ความรู้ของผู้บริโภค และทักษะของผู้ประกอบการ โดยได้มีการบูรณาการใช้เทคโนโลยี และฐานข้อมูล (Big Data) เพื่อให้ประชากรมีสุขภาพและความผาสุก มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน และการค้ามีความมั่นคง

๔. บรรยายและซักถาม เรื่อง “ความรู้ความเข้าใจองค์การการค้าโลก WTO และความรู้ความเข้าใจเขตการค้าเสรี FTA ในด้านการเกษตร”

ผู้ร่วมบรรยาย นายศุภกิจ สรรค์ศุภกิจ ผู้อำนวยการส่วนเศรษฐกิจเกษตรการค้าเสรี

นางสาวกาญจนา มาลัยกฤษณะชลี เศรษฐกรชำนาญการพิเศษ

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

สาระสำคัญ

องค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) เป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีพัฒนาการจากข้อความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า หรือแกตต์ (General Agreement on Tariffs and Trade: GATT) เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๐ มีที่ตั้งอยู่ที่นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และมีจำนวนสมาชิกทั้งหมด ๑๖๔ ประเทศ รวมทั้งมีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศสมาชิก WTO คิดเป็นร้อยละ ๙๐ ของการค้าโลก องค์การการค้าโลกมีหลักการไม่เลือกปฏิบัติในการดำเนินงาน ดังนี้

๑. Most-Favored Nation: MFN หมายถึง การที่ประเทศสมาชิกของ WTO ต้องปฏิบัติต่อประเทศสมาชิกอื่น ๆ อย่างเท่าเทียม

๒. National Treatment: NT หมายถึง การให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติต่อประเทศอื่นเหมือนที่ปฏิบัติต่อประเทศตนเอง เช่น การนำเข้าสินค้าจะต้องปฏิบัติต่อสินค้าของประเทศอื่นเหมือนสินค้าที่ขายภายในประเทศ ไม่กีดกันทางการค้า

๓. มีความโปร่งใส และสามารถคาดการณ์ได้

๔. ส่งเสริมให้มีการแข่งขันทางการค้าอย่างเป็นธรรม

ความตกลงว่าด้วยสินค้าเกษตรภายใต้องค์การการค้าโลก

การเจรจาเพื่อเปิดการค้าเสรี แบ่งออกเป็น ๓ สาขา ได้แก่

๑. การเข้าสู่ตลาด (Market Access) คือ การลดภาษีเพื่อให้เกิดการซื้อขายและการลงทุนระหว่างประเทศมากขึ้น ซึ่งประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกันตามข้อตกลง อย่างไรก็ตาม WTO ได้กำหนดให้มีการปฏิบัติพิเศษแก่ประเทศกำลังพัฒนา (Special and Differential Treatment: S&D) เพื่อให้ประเทศในกลุ่มเหล่านี้มีเวลาปรับตัวที่มากกว่าประเทศที่พัฒนาแล้วเพื่อให้สามารถเข้าร่วมในระบบการค้าพหุภาคีได้ นอกจากนี้ การลดภาษีตามกฎหมายขององค์การการค้าโลก อาจทำให้เกิดผลกระทบต่อสินค้าภายในประเทศได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการปกป้องสินค้าภายในประเทศ ประเทศสมาชิกอาจเปลี่ยนมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีให้เป็นมาตรการทางภาษี เช่น การกำหนดโควตาภาษีการนำเข้าสินค้า (Tariff Rate Quota: TRQ) และการกำหนดสัดส่วนการรับซื้อผลผลิตภายในประเทศ (Local Content Requirement)

๒. การอุดหนุนสินค้าภายในประเทศ (Domestic Support) โดยองค์การการค้าโลกจะพยายามลดการอุดหนุนการผลิตภายในประเทศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อปริมาณและราคาของสินค้าในตลาด โดยได้แบ่งการอุดหนุนสินค้าเป็น ๔ ประเภท คือ

๒.๑ การอุดหนุนภายในที่ไม่บิดเบือนตลาด (Green Box) คือ การอุดหนุนที่สามารถทำได้โดยไม่จำกัด เช่น การฝึกอบรม การตรวจสอบ และการวิจัยและพัฒนา เป็นต้น

๒.๒ การอุดหนุนที่จำกัดปริมาณและพื้นที่การผลิต (Blue Box) การอุดหนุนที่สามารถทำได้โดยไม่จำกัด แต่ต้องอยู่บนฐานที่กำหนดไว้แน่นอนและไม่เปลี่ยนแปลง โดยมีเงื่อนไขคือ การจ่ายเงินที่ขึ้นอยู่กับเนื้อที่เพาะปลูก และผลผลิตต่อหน่วยที่ได้กำหนดไว้แล้ว การจ่ายเงินในอัตราร้อยละ ๘๕ หรือต่ำกว่าระดับการผลิตที่ใช้เป็นฐาน และการจ่ายเงินสำหรับปศุสัตว์ที่จ่ายตามจำนวนหัวซึ่งได้กำหนดไว้แล้ว

๒.๓ การอุดหนุนภายในที่บิดเบือนตลาด (Amber Box) คือ การอุดหนุนที่บิดเบือนการตลาดและการผลิต ซึ่งต้องมีพันธกรณีที่จะต้องลดระดับการอุดหนุนลง เช่น โครงการรับจำนำหรือประกันราคาสินค้าเกษตร โดยประเทศไทยจะสามารถอุดหนุนสินค้าเกษตรภายในประเทศได้ไม่เกินระดับ De Minimis นั่นคือ ๑๙,๐๒๘.๔๘ ล้านบาทต่อปี ในทุกรายการสินค้า

๒.๔ การอุดหนุนที่ประเทศกำลังพัฒนาได้รับการยกเว้น (S&D Box) คือ การอุดหนุนด้านปัจจัยการผลิตและด้านการลงทุน เช่น เมล็ดพืช ปุ๋ย เครื่องจักร และการอุดหนุนเพื่อลดการปลูกพืชผิดกฎหมาย เป็นต้น

๓. การอุดหนุนการส่งออก (Export Subsidies) ในการประชุมรัฐมนตรีครั้งที่ ๑๐ (MC ๑๐) ได้มีมติให้ยกเลิกการอุดหนุนการส่งออกโดยทันที แต่สำหรับประเทศกำลังพัฒนาให้ยกเลิกการอุดหนุนการส่งออกภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ผลลัพธ์การประชุมรัฐมนตรีองค์การการค้าโลกสมัยที่ ๑๒ (MC ๑๒)

๑. ปฏิญญาว่าด้วยการตอบสนองฉุกเฉินต่อความไม่มั่นคงทางอาหาร ประเทศสมาชิกจะทำงานร่วมกันอย่างเป็นทางการ เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและปรับปรุงกลไกตลาดโลกของสินค้าอาหารและสินค้าเกษตร

ให้มีความยืดหยุ่นและมีมาตรการฉุกเฉิน เพื่อรับมือกับความมั่นคงทางอาหารจะต้องทำให้เกิดการบิดเบือนทางการค้าที่น้อยที่สุด รวมทั้งจะจัดทำแผนเพื่อรับมือผลกระทบจากแผนการปฏิรูปประเทศพัฒนาน้อยและประเทศกำลังพัฒนาที่นำเข้าอาหารเป็นหลัก

๒. ข้อตัดสินใจรัฐมนตรีว่าด้วยการยกเว้นการใช้มาตรการห้ามหรือจำกัดการส่งออกที่จัดซื้อโดยโครงการอาหารโลก ประเทศสมาชิก WTO จะไม่บังคับการใช้มาตรการห้ามส่งออกหรือจำกัดการส่งออกสินค้าอาหารเพื่อวัตถุประสงค์ด้านมนุษยธรรมที่มีใช้เชิงพาณิชย์ที่จัดซื้อโดยโครงการอาหารโลก เว้นแต่การใช้มาตรการเป็นการชั่วคราว เพื่อรับมือกับวิกฤตขาดแคลนด้านอาหาร

๓. ข้อตัดสินใจรัฐมนตรีเรื่องความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนประมง โดยห้ามให้ประเทศสมาชิกอุดหนุนเรือประมงที่ถูกตัดสินว่ามีการทำประมงผิดกฎหมาย (IUU Fishing) เรือที่ทำประมงในกลุ่มสัตว์น้ำที่อยู่ในสถานะเสื่อมโทรม (Overfished Stocks) และเรือที่ทำประมงในพื้นที่ทะเลหลวงที่ไม่มีหน่วยงานใดควบคุมหรือเรือประมงที่ไม่ได้ชักธงของรัฐที่ให้การอุดหนุน

๔. ปฏิญญารัฐมนตรีเรื่องสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช คณะกรรมการได้ร่วมจัดทำแผนการดำเนินงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติตามพันธกรณีใต้ความตกลง ว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช โดยมีการสนับสนุนความมั่นคงทางอาหารโลก สนับสนุนให้มีมาตรการและแนวทางปฏิบัติระหว่างประเทศให้สอดคล้องกัน สนับสนุนการใช้ SP Measures โดยใช้หลักวิทยาศาสตร์ และสนับสนุนความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา

ภาพรวมความตกลงการค้าเสรี (Free Trade Agreement: FTA) ของประเทศไทย

ตลาดส่งออกสินค้าเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ประเทศจีน (ร้อยละ ๒๗) ประเทศในอาเซียน (ร้อยละ ๒๒) ประเทศญี่ปุ่น (ร้อยละ ๑๐) สินค้าเกษตรส่งออกสำคัญ ได้แก่ ทูเรียนสด ข้าว ยางธรรมชาติ ไข่ปรุงแต่ง และอาหารสุนัขหรือแมว เป็นต้น นอกจากนี้ ตลาดการนำเข้าสินค้าเกษตร ได้แก่ ประเทศในอาเซียน (ร้อยละ ๒๓) ประเทศบราซิล (ร้อยละ ๑๖) และประเทศจีน (ร้อยละ ๑๒) สินค้าเกษตรนำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ ถั่วเหลือง อาหารเสริม ข้าวสาลี และปลาโอแช่แข็ง เป็นต้น ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ประเทศไทยมีมูลค่าการส่งออกสินค้าเกษตรมากถึง ๑.๓ ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๗ เมื่อเทียบกับปี ๖๓ ส่งผลให้ไทยได้ดุลการค้าสินค้าเกษตรรวม ๘๑๓,๖๙๓ ล้านบาท

ในปัจจุบัน ประเทศไทยมี FTA ที่มีผลใช้บังคับแล้ว ๑๔ ฉบับ ได้แก่ อาเซียน อาเซียน - จีน อาเซียน - เกาหลีใต้ อาเซียน - ฮองกง ไทย - เปรู ไทย - ชิลี อาเซียน - ออสเตรเลีย - นิวซีแลนด์ ไทย - ออสเตรเลีย ไทย - นิวซีแลนด์ ไทย - ญี่ปุ่น อาเซียน - ญี่ปุ่น ไทย - อินเดีย อาเซียน - อินเดีย และ RCEP นอกจากนี้ยังมี FTA ที่อยู่ระหว่างเจรจา ได้แก่ ไทย-สมาคมการค้าเสรีแห่งยุโรป (EFTA) อาเซียน - แคนาดา ไทย - ตุรกี ไทย - ปากีสถาน ไทย - ศรีลังกา BIMSTEC

๕. บรรยายและซักถาม เรื่อง “บทบาทสำนักการเกษตรต่างประเทศ”

ผู้ร่วมบรรยาย นางสาวไพรยา เศรษฐจินดา หัวหน้ากลุ่มความร่วมมือต่างประเทศ ๓

สำนักการเกษตรต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สาระสำคัญ

สำนักการเกษตรต่างประเทศและสำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศ เป็นหน่วยงานสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีหน้าที่ดูแลงานด้านการเกษตรต่างประเทศในเรื่องของการสร้างความร่วมมือ แก้ไขปัญหาอุปสรรค ผลักดัน เปิดตลาดและขยายตลาดสินค้าเกษตรและอาหารไทย รวมทั้งส่งเสริมบทบาทของไทยในเวทีโลก

สำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศ มีทั้งหมด ๑๑ แห่ง ประกอบด้วย

- สำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศ จำนวน ๖ แห่ง คือ กรุงโตเกียว (ประเทศญี่ปุ่น) สหภาพยุโรป (ราชอาณาจักรเบลเยียม) กรุงโรม (สาธารณรัฐอิตาลี) กรุงแคนเบอร์รา (เครือรัฐออสเตรเลีย) กรุงปักกิ่ง (สาธารณรัฐประชาชนจีน) กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (สหรัฐอเมริกา)
- ฝ่ายเกษตรประจำสถานเอกอัครราชทูต จำนวน ๒ แห่ง คือ กรุงมอสโก (สหพันธรัฐรัสเซีย) กรุงจาการ์ตา (สาธารณรัฐอินโดนีเซีย)
- ฝ่ายเกษตรประจำสถานกงสุลใหญ่ จำนวน ๓ แห่ง คือ นครกว่างโจว (สาธารณรัฐประชาชนจีน) นครเซี่ยงไฮ้ (สาธารณรัฐประชาชนจีน) นครลอสแอนเจลิส (สหรัฐอเมริกา)

ภารกิจสำนักการเกษตรต่างประเทศ

สำนักการเกษตรต่างประเทศ เป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการเกี่ยวกับแผนงานและแผนงบประมาณ และภารกิจความร่วมมือด้านการเกษตรต่างประเทศต่าง ๆ อีกทั้งทำหน้าที่สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการประสานงานกึ่งองค์การอาหารและเกษตร แห่งสหประชาชาติ (FAO: Food and Agriculture Organization) และเป็นหน่วยอำนวยการให้การบริหารงานของสำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศ

ภารกิจสำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศทั้ง ๑๑ แห่ง

ศึกษา วิเคราะห์ จัดทำและติดตามแผนงานตามนโยบายด้านการเกษตรต่างประเทศของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นผู้แทนกระทรวงในการเจรจาเพื่อแก้ไขปัญหา อุปสรรคทางด้านมาตรการที่มีไข่มุกของสินค้าเกษตร และร่วมมือให้ความช่วยเหลือด้านการเกษตรระหว่างประเทศ และร่วมประชุมเจรจาในองค์การหรือหน่วยงานต่างประเทศและระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเกษตรตามที่ได้รับมอบหมายจากกระทรวง

๖. บรรยายและซักถาม เรื่อง “ยุทธศาสตร์กระทรวงการต่างประเทศในปัจจุบัน”

ผู้ร่วมบรรยาย นายพีรพงษ์ พิมลวิชยาภิจ นักการทูตชำนาญการพิเศษ

สำนักนโยบายและแผน กระทรวงการต่างประเทศ

สาระสำคัญ

การต่างประเทศมีส่วนขับเคลื่อนเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ ๒๐ ปี พ.ศ. (๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) เพื่อให้ไทยเป็นประเทศพัฒนาแล้วและมีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยมีแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นการต่างประเทศ (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) จึงได้กำหนดกรอบนโยบายต่างประเทศของไทยเพื่อให้ทุกส่วนราชการสามารถขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติทั้ง ๖ ด้าน ในมิติการต่างประเทศอย่างบูรณาการและเป็นเอกภาพ โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ “การต่างประเทศไทยมีเอกภาพ ทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน มีมาตรฐานสากล และมีเกียรติภูมิในประชาคมโลก” ประกอบด้วย เป้าหมายและประเด็นสำคัญ ๕ มิติ/5S ได้แก่

๑. มีความมั่นคง (Security) ประเทศไทยมีความมั่นคงและสามารถรับมือกับความท้าทายจากภายนอกได้ทุกรูปแบบ และมีบทบาทเพิ่มขึ้นในการกำหนดทิศทางและส่งเสริมเสถียรภาพของภูมิภาคเอเชีย รวมทั้งเป็นประเทศแนวหน้าในภูมิภาคอาเซียน

๒. มีความมั่งคั่ง ยั่งยืน (Sustainability) ประเทศไทยเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการค้า การลงทุน การบริการ และความเชื่อมโยงที่สำคัญในภูมิภาคเอเชีย โดยมีระบบเศรษฐกิจที่เน้นนวัตกรรมดีขึ้น และเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาที่ยั่งยืนกับต่างประเทศ เพื่อร่วมกันบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของโลก

๓. มีมาตรฐานสากล (Standard) ประเทศไทยมีการพัฒนาที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากลในทุกมิติ และสามารถมีบทบาทเชิงรุกในการร่วมกำหนดมาตรฐานสากลเพิ่มขึ้น

๔. มีสถานะและเกียรติภูมิ (Status) ประเทศไทยมีเกียรติภูมิ อำนาจต่อรอง และได้รับการยอมรับในสากลมากขึ้น

๕. มีพลัง (Synergy) ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมขับเคลื่อนการต่างประเทศอย่างมีเอกภาพ และไทยเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือกับต่างประเทศในทุกมิติมากขึ้น

๗. บรรยายและซักถาม เรื่อง “ความรู้ความเข้าใจ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)”

ผู้ร่วมบรรยาย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชล บุนนาค อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สาระสำคัญ

หลังจากเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals – MDGs) ซึ่งต้องการเสริมสร้างมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ได้สิ้นสุดลงเมื่อปี ๒๐๑๕ นั้น องค์การสหประชาชาติ

จึงจัดทำเป้าหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals –SDGs) ทั้งหมด ๑๗ ข้อ มุ่งหวังจะช่วยแก้ปัญหาที่โลกกำลังเผชิญอยู่ เช่น ความยากจน ความไม่เท่าเทียม สภาวะโลกร้อน และสันติสุข เพื่อเสริมแนวคิด “ไม่เป็นการทิ้งใครไว้ข้างหลัง” คาดว่าจะทำสำเร็จได้ภายในปี ๒๐๓๐

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) มีทั้งหมด ๑๗ เป้าหมาย (Goals) ภายใต้อันหนึ่งเป้าหมายจะประกอบไปด้วยเป้าหมายย่อย ๆ ที่เรียกว่า เป้าประสงค์ (Targets) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด ๑๖๙ เป้าประสงค์ และพัฒนาตัวชี้วัด (Indicators) จำนวน ๒๓๒ ตัวชี้วัด ดังแสดงในรูปภาพที่ ๑

รูปภาพที่ ๑ ภาพแสดง SDGs ทั้งหมด ๑๗ เป้าหมาย

โดยเป้าหมายการพัฒนาทั้ง ๑๗ ข้อ สะท้อน ‘๓ เสาหลักของมิติความยั่งยืน’ (Three Pillars of Sustainability) คือ มิติด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม บวกกับอีก ๒ มิติ คือ มิติด้านสันติภาพและสถาบัน และมิติ ด้านหุ้นส่วนการพัฒนาที่เชื่อมร้อยทุกมิติของความยั่งยืนไว้ด้วยกัน รวมเป็น ๕ มิติ องค์กรสหประชาชาติ แบ่งเป้าหมาย ๑๗ ข้อ ออกเป็น ๕ กลุ่ม (เรียกว่า ๕ Ps) ประกอบด้วย

๑. People (มิติด้านสังคม): ครอบคลุมเป้าหมายที่ ๑ ถึง เป้าหมายที่ ๕
๒. Prosperity (มิติด้านเศรษฐกิจ): ครอบคลุมเป้าหมายที่ ๗ ถึง เป้าหมายที่ ๑๑
๓. Planet (มิติด้านสิ่งแวดล้อม): ครอบคลุมเป้าหมายที่ ๖ เป้าหมายที่ ๑๒ ถึง เป้าหมายที่ ๑๕
๔. Peace (มิติด้านสันติภาพและสถาบัน): ครอบคลุมเป้าหมายที่ ๑๖
๕. Partnership (มิติด้านหุ้นส่วนการพัฒนา): ครอบคลุมเป้าหมายที่ ๑๗

๘. บรรยายและซักถาม เรื่อง “ความรู้ความเข้าใจ องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ FAO”

ผู้ร่วมบรรยาย นางสาวนวรรตน์ เฉลิมเผ่ารองผู้แทน FAO ประจำประเทศไทย (ฝ่ายโครงการ)

สาระสำคัญ

องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) เป็นองค์การชำนาญพิเศษที่ใหญ่ที่สุดองค์การหนึ่งของสหประชาชาติ จัดตั้งขึ้นตามมติของสหประชาชาติในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ เพื่อเป็นองค์กรที่มีบทบาทในด้านอาหาร เกษตร ป่าไม้ และประมง มีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างหลักประกันให้ประชากรโลกสามารถเข้าถึง อาหารที่มีคุณภาพ เข้าถึงได้ง่าย และมีคุณภาพชีวิตที่ดี ปัจจุบันมีสมาชิก ๑๙๔ ประเทศทั่วโลก โดยร่วมมือกับรัฐบาลของประเทศสมาชิกในการพัฒนากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร อาหาร การประมง ทรัพยากรดิน และน้ำ นอกจากนี้ ยังจัดทำกรวิจัยและพัฒนา จัดหาเครื่องมือที่ช่วยพัฒนา และส่งเสริมการศึกษาและการจัดฝึกอบรมกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยแหล่งข้อมูลทางสถิติของ FAO ที่เกี่ยวข้องกับอาหารและการเกษตร ถือเป็นฐานข้อมูลที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก

สถานการณ์เกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านอาหารและโภชนาการในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

๑. ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ประชากรโลกประมาณ ๗๐๐ – ๘๐๐ ล้านคน ต้องเผชิญกับความหิวโหย ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้น ๑๕๐ ล้านคน หากเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นปีก่อนที่จะเกิดการแพร่ระบาดของโรคติดต่อเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID - 19)

๒. ความเหลื่อมล้ำขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือเป็นอุปสรรคสำคัญที่ขัดขวางการบรรลุเป้าหมายการยุติความหิวโหย (Zero Hunger Target: SDGs 2) ซึ่งได้มีการคาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ประชากรโลกกว่า ๖๗๐ ล้านคน ยังต้องเผชิญกับความหิวโหย ซึ่งเป็นตัวเลขที่ห่างไกลจากเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างมาก

๓. ในปีพ.ศ. ๒๕๖๔ ผู้คนทั่วโลกกว่า ๒.๓ พันล้านคน หรือกว่า ๑ ใน ๓ ของประชากรโลก ยังไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณภาพและปลอดภัย รวมถึงอาหารที่ไม่มีคุณภาพและมีอันตรายมีแนวโน้มเติบโตขึ้นในแต่ละภูมิภาค

๔. ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ประชากรโลกเกือบ ๓.๑ พันล้านคน มีรายได้ไม่เพียงพอที่จะจัดซื้ออาหารที่ดีต่อสุขภาพได้มากกว่าปีก่อนหน้าถึง ๑๒๒ ล้านคน ซึ่งสะท้อนถึงภาวะเงินเฟ้อที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน

เป้าหมายกลยุทธ์ของ FAO (Strategic Objectives)

กรอบกลยุทธ์ของ FAO ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๗๔ จะเน้นที่การส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ซึ่งมีเป้าหมายที่จะบรรลุในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ผ่านการพัฒนาปรับปรุงให้กิจกรรมทางการเกษตรและอาหารตั้งแต่การผลิตถึงการบริโภค มีประสิทธิภาพ (Efficient) มีความครอบคลุม (Inclusive) มีความยืดหยุ่น (Resilient) และมีความยั่งยืน (Sustainable) ซึ่งทาง FAO ได้แบ่งเป้าหมายกลยุทธ์ออกเป็น ๔ มิติ ได้แก่

๑. เป้าหมายกลยุทธ์ด้านการผลิต (Better Production) เพื่อให้เกิดการบริโภคอย่างยั่งยืน มีกระบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพ และมีผลผลิตที่สามารถครอบคลุมความต้องการในทุกระดับความต้องการ รวมถึงทำให้มั่นใจว่ามีกระบวนการผลิตที่เน้นความยืดหยุ่น และระบบมีความยั่งยืน สามารถปรับตัวตามสภาพแวดล้อมและภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปได้ เช่น โครงการนวัตกรรมชุมชนอัจฉริยะ (Digital Village Initiative) การทำเกษตรดิจิทัล (Agricultural Digitalization) และการทำประมงอย่างยั่งยืน ลดการประมงเกินขนาด (IUU Fishing) และสนับสนุน GoTFish Project ที่เน้นเกี่ยวกับการส่งเสริมเศรษฐกิจสีน้ำเงิน (Blue Economy) กล่าวคือ เป็นแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทรัพยากรทะเลและชายฝั่งอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับท้องถิ่นและชุมชน เพื่อให้มีการดำรงชีพและดำเนิน ธุรกิจได้อย่างยั่งยืน

๒. เป้าหมายกลยุทธ์ด้านโภชนาการ (Better Nutrition) เพื่อให้ประชากรที่หิวโหยหมดไป เกิดความมั่นคงทางอาหาร และสนับสนุนให้อาหารในท้องตลาดมีคุณค่าทางโภชนาการมากขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้คนสามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้มากขึ้น โดยแบ่งเป็น ๒ ด้าน คือ

๒.๑ ความปลอดภัยทางอาหาร (Food Safety) การร่วมมือแบบบูรณาการเพื่อให้เกิดความเข้มแข็งในกระบวนการผลิต และการควบคุมคุณภาพผลผลิต เพื่อให้อาหารมีความปลอดภัย โดยประเทศไทยได้มีการร่วมมือกับองค์การต่างประเทศ เช่น INFOSAN CODEX และ Alimentarius เป็นต้น

๒.๒ การลดปริมาณขยะอาหารและการสูญเสียอาหาร (Food Loss and Food Waste Reduction) การเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการขยะของผู้ประกอบการในทุกระดับ และลดปริมาณขยะอาหารหลังจากการผลิตสินค้าทางการเกษตรตลาด (postharvest) โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ผลิตมาจากกล้วย

๓. เป้าหมายกลยุทธ์ด้านสิ่งแวดล้อม (Better Environment) เน้นที่การป้องกัน ฟื้นฟู และสนับสนุนอย่างยั่งยืน โดยการสร้างระบบนิเวศที่เป็นมิตรกับป่าไม้และมหาสมุทร รวมถึงการเผชิญกับปัญหาภาวะโลกร้อน โดยการลด (Reduce) ใช้ซ้ำ (Reuse) ซ่อมแซม (Recycle) ใช้ของที่เหลืออยู่ (Residual) โครงการที่สำคัญ เช่น Climate Smart Agriculture: CSA คือแนวทางสู่การบรรลุเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาเกษตรทั้งในระยะสั้นและระยะกลาง ภายใต้ความท้าทายของการเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศ หรือโครงการมรดกทางการเกษตรโลก (Globally Important Agricultural Heritage System) โดยพื้นที่ที่จะต้องมียอดประกอบครบตามหลักเกณฑ์ ๕ ข้อ ได้แก่ ๑) ความมั่นคงด้านอาหาร/ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี ๒) ความหลากหลายทางชีวภาพ การเกษตร ๓) ระบบความรู้/ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีมาแต่ดั้งเดิม ๔) วัฒนธรรม ระบบคุณค่า และองค์กรทางสังคม ๕) ลักษณะภูมิทัศน์/และภูมิทัศน์ทางทะเล ซึ่งเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ FAO ได้ประกาศให้ “การเลี้ยงควายปลักในพื้นที่ชุ่มน้ำทะเลน้อย จ.พัทลุง” เป็นพื้นที่มรดกโลกทางการเกษตร (GIAHS) แห่งแรกของประเทศไทย

๔. กลยุทธ์พัฒนาด้านคุณภาพชีวิต (Better Life) การส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะลดความเหลื่อมล้ำระหว่างชุมชนเมืองและชนบท ระหว่างประเทศที่ร่ำรวยและประเทศที่ยากจน รวมถึงความเหลื่อมล้ำทางเพศ FAO ได้ให้ความสำคัญกับการลดความเสี่ยงจากสาธารณภัย (Disaster Risk Reduction: DRR) โดยได้ทำงานกับหลายหน่วยงาน เช่น GISTDA RID ONWR MOAC เพื่อพัฒนาระบบบริการเกี่ยวกับภูมิอากาศ และภูมิประเทศซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ให้ระบบมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๙. บรรยายและซักถาม เรื่อง “ความรู้ความเข้าใจมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช SPS (ดูแลสุขอนามัยหรือกีดกันทางการค้า และ กรณีศึกษา)”

ผู้ร่วมบรรยาย นางสาวกุลวดี วิวัฒน์สวัสดิ์ดิษฐ์ รักษาการผู้เชี่ยวชาญด้านมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช สำนักงานมาตรฐานอาหารและเกษตรแห่งชาติ

สาระสำคัญ

มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and Phytosanitary Measure: SPS) เป็นมาตรการที่ใช้ในการจำกัดการนำเข้าสินค้าเกษตรและอาหารหรือเป็นมาตรการที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้ควบคุมสินค้าเกษตรและอาหารเพื่อปกป้องและคุ้มครองชีวิตและสุขภาพของมนุษย์พืชสัตว์ภายในประเทศของตนเองในด้านที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงในการบริโภค หรือเสี่ยงต่อโรคที่เกิดจากสิ่งมีชีวิตที่ติดมากับพืชสัตว์และผลิตภัณฑ์ รวมทั้งสารเจือปนในอาหารสารพิษหรือจุลินทรีย์ที่เป็นพาหะของโรค ทั้งนี้ การกำหนดระดับความปลอดภัยและการตรวจสอบมาตรฐานสินค้านำเข้า โดยจะต้องไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคทางการค้าหรือข้อกีดกันทางการค้า ประกอบด้วยหลักการสำคัญ ดังนี้

๑. หลักมาตรฐานสากล (Priority of International Standards) สมาชิกสามารถใช้มาตรการสุขอนามัยตามหลักสากลหรือกำหนดขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ทั้งนี้ ต้องสะดวกต่อการนำมาใช้และเป็นที่ยอมรับได้ โดยที่สามารถกำหนดค่าให้สูงกว่ามาตรฐานสากลได้ หากมีข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์มาสนับสนุน โดยองค์การระหว่างประเทศได้แก่ CODEX ว่าด้วยมาตรฐานความปลอดภัยของอาหาร OIE ว่าด้วยมาตรฐานการควบคุมโรคของสัตว์ และ IPPC ว่าด้วยมาตรฐานการอารักขาพืช

๒. หลักความเท่าเทียมกัน (Concept of Equivalence) สมาชิกแต่ละประเทศสามารถใช้มาตรการสุขอนามัยที่แตกต่างกันในการคุ้มครองความปลอดภัยให้กับผู้บริโภคของตน ทั้งนี้ สมาชิกต้องยินยอมนำเข้าสินค้าจากประเทศอื่น หากประเทศดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นว่ามาตรฐานการสุขอนามัยที่ถือปฏิบัติอยู่นั้นให้ความปลอดภัยไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ความปลอดภัยที่ประเทศผู้นำเข้ากำหนด และประเทศผู้นำเข้าสามารถตรวจสอบขั้นตอนการผลิตได้หากมีการร้องขอ

๓. หลักการประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment) สมาชิกต้องมั่นใจต่อมาตรการสุขอนามัยที่นำมาใช้ว่ามีวิธีการประเมินความเสี่ยงที่ชัดเจนและเหมาะสมกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ พืช สัตว์

๔. หลักความโปร่งใส (Transparency) สมาชิกต้องใช้มาตรการสุขอนามัยอย่างโปร่งใส โดยต้องนำมาตรฐานสากลมาใช้ และในกรณีที่นำมาตรการที่มีใช้สากลมาใช้ ประเทศผู้ออกมาตรการนั้นต้องส่งระเบียบ กฎเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติให้สมาชิกได้ทราบ และแสดงข้อคิดเห็นล่วงหน้าก่อนมีผลบังคับใช้นอกจากนี้ ต้องมีคำชี้แจงวัตถุประสงค์และเหตุผลที่ต้องใช้มาตรการดังกล่าว ยกเว้นแต่กรณีฉุกเฉิน เช่น ป้องกันการระบาดของเชื้อโรคหรือแมลง

วัตถุประสงค์ของความตกลง SPS

๑. เพื่อปกป้องชีวิตมนุษย์และสัตว์ จากสารปรุงแต่งสารปนเปื้อน สารพิษ หรือเชื้อโรคในอาหาร และอาหารสัตว์
๒. เพื่อปกป้องชีวิตมนุษย์จากโรคที่ติดมากับพืชหรือสัตว์
๓. เพื่อปกป้องชีวิตพืชและสัตว์จากศัตรูพืช (Pest) และโรคระบาดสัตว์
๔. เพื่อปกป้องอาณาเขตประเทศจากการแพร่ระบาดของโรคพืช แมลงศัตรูพืช

ตัวอย่างมาตรการ SPS

๑. ร่างมาตรฐานการกำหนดปริมาณอะฟลาทอกซินในเมล็ดถั่วลิสงแห้ง
 ๒. ประกาศข้อกำหนดห้ามการนำเข้าสัตว์ปีก เนื่องจากพบไข้หวัดนกระบาด
 ๓. การรับรองด้านความปลอดภัยอาหาร ด้านพืช ด้านสัตว์
 ๔. การติดฉลากอาหารที่ระบุถึงความปลอดภัยอาหาร เช่น คำเตือน ปริมาณการใช้
 ๕. การกำหนดปริมาณยาสัตว์หรือสารกำจัดศัตรูพืชตกค้างในอาหารคนและอาหารสัตว์
 ๖. ฉลากคำเตือนอันตรายจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (แอลกอฮอล์จัดว่าเป็นอาหาร)
-

กำหนดการฝึกอบรม
หลักสูตร ความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐
ระหว่างวันที่ ๑๐ - ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗
ณ ห้องประชุม ชั้น ๒ สถาบันเกษตรราธิการ บางเขน กรุงเทพฯ

เวลา วันที่	๐๘.๓๐-๙.๐๐ น.	๐๙.๐๐ - ๑๐.๐๐ น.	๑๐.๐๐-๑๐.๓๐ น.	๑๐.๓๐-๑๒.๐๐ น.	๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น.	๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น.		
วันพุธที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๗		พิธีเปิด ชี้แจงรายละเอียดโครงการ	ทดสอบความรู้ก่อนเรียน	บรรยาย และซักถาม Climate Change จากนโยบาย สู่การปฏิบัติจริง (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)		บรรยาย และซักถาม การเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่ประสานงาน (Liaison Officer-LO) (กรมพิธีการทูต กระทรวงการต่างประเทศ) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)		
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๗	ลงทะเบียน	๐๙.๐๐-๑๐.๓๐ น.		๑๐.๓๐-๑๒.๐๐ น.	พัก รับประทานอาหาร กลางวัน	๑๓.๐๐-๑๔.๓๐ น.	๑๔.๓๐-๑๖.๓๐ น.	
		บรรยาย และซักถาม ความมั่นคงทางอาหาร (Food Security/food loss food waste) (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)		บรรยาย และซักถาม ความรู้ความเข้าใจองค์การการค้าโลก WTO และความรู้ความเข้าใจเขต การค้าเสรี FTA ในด้านการเกษตร (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)		บรรยาย และซักถาม บทบาทสำนักงานเกษตรต่างประเทศ (สำนักงานเกษตรต่างประเทศ สป.กษ.) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)	บรรยาย และซักถาม ยุทธศาสตร์กระทรวงการต่างประเทศในปัจจุบัน (สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ) กระทรวงการต่างประเทศ (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)	
วันศุกร์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗		๐๙.๐๐-๑๐.๓๐ น.		๑๐.๓๐-๑๒.๐๐ น.		๑๓.๐๐-๑๔.๓๐ น.	๑๔.๓๐-๑๖.๐๐ น.	๑๖.๐๐-๑๖.๓๐ น.
		บรรยาย และซักถาม ความรู้ความเข้าใจ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) (คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)				บรรยาย และซักถาม ความรู้ความเข้าใจ องค์การอาหารและ เกษตรแห่งสหประชาชาติ FAO (ผู้แทน FAO ประจำประเทศไทย) (วิทยากรภาคเอกชน ๑ คน)	บรรยาย และซักถาม ความรู้ความเข้าใจ มาตรการการสุขอนามัย และสุขอนามัยพืช SPS (ดูแลสุขอนามัยหรือกีดกันทางการค้า และ กรณีสืบศึกษา) (สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและ อาหารแห่งชาติ) (วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิภาครัฐ ๑ คน)	ทดสอบความรู้หลังเรียน

หมายเหตุ อาหารว่างและเครื่องดื่ม ๑๐.๓๐ น. และ ๑๔.๓๐ น. หรือเวลาที่เหมาะสม

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

รตส.สุวรรณณี
 รับที่.....๒๓.....
 วันที่.....๘ มี.ค. ๒๕๖๗.....
 เวลา.....๑๕.๐๕.....

ส่วนราชการ สำนักส่งเสริมพัฒนาการบัญชีและถ่ายทอดเทคโนโลยี กลุ่มพัฒนาระบบการเรียนรู้ โทร. ๒๕๒๙

ที่ กษ ๐๕๐๖/ ๑๓

วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขออนุญาตบุคลากรเข้ารับการฝึกอบรม หลักสูตร ความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ

และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐

เรียน อธิบดีกรมตรวจบัญชีสหกรณ์

๑. เรื่องเดิม

ตามที่กรมตรวจบัญชีสหกรณ์ได้อนุญาตให้บุคลากรสมัครเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตร “ความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐” ระหว่างวันที่ ๑๐ - ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗ ณ ห้องประชุมชั้น ๒ สถาบันเกษตรราธิการ ภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน กรุงเทพฯ นั้น

๒. ข้อเท็จจริง

สถาบันเกษตรราธิการ ได้ประกาศรายชื่อผู้ที่มีคุณสมบัติเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรดังกล่าว ปรากฏรายชื่อบุคลากรกรมตรวจบัญชีสหกรณ์ สังกัดสำนักแผนงานและโครงการพิเศษ จำนวน ๓ ราย ดังนี้

- ๑) นางสาวปณิชนุช โรจนารุณ นักวิเทศสัมพันธ์
- ๒) นางสาวณิชาธิ์ แสงสนิทโชค นักวิเทศสัมพันธ์
- ๓) นายภาคิน ภิรมย์ธราทรัพย์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

ทั้งนี้ ไม่มีค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม

๓. กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้อง -

๔. ข้อพิจารณา

สำนักส่งเสริมพัฒนาการบัญชีและถ่ายทอดเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นควรอนุญาตให้บุคลากรตามข้อ ๒ เข้ารับการฝึกอบรมดังกล่าว ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด และจัดทำรายงานสรุปผลการเข้ารับฝึกอบรม เสนอต่ออธิบดีกรมตรวจบัญชีสหกรณ์ ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันสิ้นสุดการเข้ารับฝึกอบรม

๕. ข้อเสนอแนะ -

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(นางสาวจรัสศรี แก้วเกาะสะบ้า)

อนุญาต ตามข้อ ๕.

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมพัฒนาการบัญชีและถ่ายทอดเทคโนโลยี

- ๘ มี.ค. ๒๕๖๗

(นางสุวรรณณี ศรีสุวรรณณี)

รองอธิบดีกรมตรวจบัญชีสหกรณ์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมตรวจบัญชีสหกรณ์

ส่วนที่สี่

บันทึกข้อความ

รองปลัดฯ (นายนวนิตย์)
รับที่ ๙
วันที่ ๒๓ ก.พ. ๖๗ เวลา ๑๖.๐๕

ณ

ส่วนราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สถาบันเกษตรกรบริการ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๕๕๙๓ ต่อ ๑๔๒

ที่ กษ ๐๒๑๐/ ๕

วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขออนุมัติรายชื่อผู้เข้ารับการอบรม โครงการฝึกอบรมหลักสูตรความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐

เรียน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ตามที่ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้อนุมัติให้สถาบันเกษตรกรบริการ ดำเนินการจัดโครงการฝึกอบรม หลักสูตรความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐ ให้แก่บุคลากรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ปฏิบัติงานด้านงานต่างประเทศของหน่วยงานหรือที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๕๐ คน ดำเนินการระหว่างวันที่ ๑๐ - ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗ นั้น

บัดนี้ สถาบันเกษตรกรบริการ ได้รวบรวมรายชื่อผู้ที่มีคุณสมบัติเข้ารับการฝึกอบรม ตามที่หลักสูตรกำหนดจากส่วนราชการในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เรียบร้อยแล้ว จึงได้จัดทำบัญชีรายชื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น รายละเอียดตามบัญชีรายชื่อที่แนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบ ขอให้โปรดอนุมัติรายชื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรม หลักสูตรความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐ ที่เสนอมาพร้อมนี้ ทั้งนี้ อยู่ในอำนาจของรองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายนวนิตย์ พลเคน) ตามคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๑๑๐๙/ ๒๕๖๖ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(นางสาวชนันท์ จันทร์เพ็ง)

ผู้อำนวยการสถาบันเกษตรกรบริการ
สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อนุมัติ

2๓.๑.๖๗

(นายนวนิตย์ พลเคน)

รองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

รายชื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรม
หลักสูตร ความรู้ความเข้าใจองค์การระหว่างประเทศ และการเกษตรต่างประเทศ รุ่นที่ ๑๐
ระหว่างวันที่ ๑๐ - ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗
ณ ห้องประชุม ชั้น ๒ สถาบันเกษตรราธิการ เกษตรกลาง บางเขน กรุงเทพฯ

สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

๑. นางสาวขวัญเรือน มงคลสวัสดิ์	ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่
๒. นางสาวกันยารัตน์ เศวตนันท์กุล	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ
๓. นางสาวโชติณัฐ เกษมณี	นักทรัพยากรบุคคลปฏิบัติการ
๔. นางสาวณภัทร ประเสริฐสุวรรณ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๕. นางสาวจันทริกา มุสิกพงศ์	เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์
๖. นางสาวเสาวลักษณ์ บัวทะราช	นักจัดการงานทั่วไป
๗. นางสาววิชราภรณ์ ศรีนุช	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๘. พ.ต.ท. จิระศักดิ์ สุริยะ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๙. นางสาวจิราพา รักษาภักดี	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๑๐. นางสาวจันทร์นุรักษ์ ผลอำไพ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๑๑. นางสาวกษิรา เพ็ญกระแสน์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๑๒. นายศรายุทธ อุดใจ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๑๓. นางสุภานันท์ รัศมีลิ้มทอง	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๑๔. นางสิริพร ทิพย์อารักษ์วงศ์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๑๕. นางสาวณัฐชยา สิทธิยศ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๑๖. นางสาวสิริลักษณ์ ยอดปราง	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๑๗. นางสาวกรรณิการ์ จันทร์ทองแท้	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๑๘. นางสาววาสนา สมสุข	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๑๙. นายกิตติชัย คำตันบุญ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๒๐. นางสาวศศิภา นิยะนุช	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

๒๑. นางสาวปวีตวา ตรีณาวงษ์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

กรมปศุสัตว์

๒๒. นางสาวพิรยา ปุญญวงศ์	นายสัตวแพทย์ปฏิบัติการ
๒๓. นางปภาวรรณ กรมรินทร์	นักวิชาการสัตวบาลชำนาญการ
๒๔. นางสาวณัฐชยา ตั้งสุทธิชัย	นายสัตวแพทย์

กรมหม่อนไหม

๒๕. นางณัฐมนตร์ สกฤษณ	นักวิชาการเกษตรชำนาญการ
๒๖. นางสาวสมพร เลิศจิรกุล	นักวิชาการเกษตรชำนาญการพิเศษ

กรมตรวจบัญชีสหกรณ์

๒๗. นางสาวปุนยนุช โรจนารุณ	นักวิเทศสัมพันธ์
๒๘. นางสาวณิชารีย์ แสงสนิโทโชค	นักวิเทศสัมพันธ์
๒๙. นายภาคิน ภิรมย์ธราทรัพย์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

กรมวิชาการเกษตร

๓๐. นางสาวกัลยกร โปร่งจันทิก
๓๑. นายจารุพงศ์ ประสพสุข
๓๒. นายปาน ปานขาว

- นักวิชาการเกษตรชำนาญการพิเศษ
นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการเกษตรชำนาญการพิเศษ

กรมส่งเสริมสหกรณ์

๓๓. นางสาวศุภาวรรณ มาลี
๓๔. นางสาวสโรชา อนุกุล
๓๕. นางสาวกัญญาณัฐ รังสิยเวทิน

- นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ
นักวิชาการสหกรณ์ปฏิบัติการ
นักวิชาการสหกรณ์ปฏิบัติการ

สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

๓๖. นายพิทักษ์ ชายสม
๓๗. นางสาวพิรพรรณ ป้อมทรานุวงศ์
๓๘. นายเอกชัย ศุภประวัตติ

- ผู้เชี่ยวชาญด้านมาตรฐานสุขอนามัยสัตว์
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการ

กรมชลประทาน

๓๙. นายฉัตรพันธ์ ดิลกโสภณ
๔๐. นายจักรวรรดิ อนันต์โชตวงศ์

- ผู้อำนวยการส่วนโครงการเงินกู้และกิจการต่างประเทศ
นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

กรมประมง

๔๑. นายเอกวุฒิ อุดมศิริรัตน์
๔๒. นายสันติ สาระพล
๔๓. นายปรีชา โพธิ์ทอง

- นักวิชาการประมงปฏิบัติการ
นักวิชาการประมงปฏิบัติการ
นักวิชาการประมงปฏิบัติการ

สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม

๔๔. นางสาวอนิยา ปฐมสุบรรณกุล
๔๕. นางสาววรรณพิมล อีสสระ

- นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
นักวิชาการปฏิรูปที่ดินปฏิบัติการ

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ

๔๖. นายรังสิมันต์ เสรีรักษ์
๔๗. นางสาวมธุกุลยา ทรงโสภา

- นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ
นักวิเทศสัมพันธ์

กรมฝนหลวงและการบินเกษตร

๔๘. นางสาวสุชนิ์ งามสกุล
๔๙. นางสาวจริยาพร ใจสาร
๕๐. นางสาวรุ่งทิพย์ เนื่องทวี

- นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
นักวิทยาศาสตร์ปฏิบัติการ

หมายเหตุ : ขอให้ผู้มีรายชื่อเข้าทุกท่านเข้าร่วมกลุ่มไลน์เพื่อการติดต่อระหว่างฝึกอบรม

